

Posudek bakalářské práce předložené Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy

Jméno a příjmení: Martina Tajbnerová

Téma: Trojfunkční struktura v irské mytologii

Datum: červen 2006

Školitel: Dalibor Antalík, Dr. (ÚFaR FF UK v Praze)

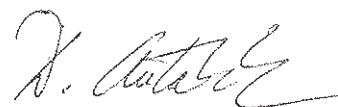
M. Tajbnerová se ve své bakalářské práci pustila na badatelské pole v našich zeměpisných šířkách a délkách vpravdě neorané. Obor keltistiky na akademické půdě v Čechách neexistuje, na religionistických pracovištích se na daný náboženský areál nikdo nespecializuje. V češtině dostupná literatura o keltské civilizaci, literatuře a náboženství – pomineme-li intelektuálně inferiorní bláboly keltomanů a neodruidů – je pouze velmi skrovná.

Autorka si tedy volbou materiálu k analýze vytyčila cíl značně ambiciózní. Sama navíc poctivě přiznává, že přístup k primárním pramenům sepsaným ve středověké irštině měla pouze nepřímý, prostředkovaný kritickými překlady příslušných textů do angličtiny a francouzštiny (Gregory, Ganz, Guyonvarc'h, Le Roux). Přes všechny uvedené nepříznivé okolnosti se však školitel domnívá, že se svého úkolu zhostila zdařilým způsobem.

Vlastní téma své bakalářské práce zasvětila aplikaci teoretického konceptu (Dumézilovy trojfunkční hypotézy) na konkrétní náboženské reálie (příběhy o bozích zachycené v tzv. mytologickém cyklu ze středoirského písemnictví). V části II. čtenáře podrobně seznamuje především s Dumézilovými pozicemi, s jeho postupným formulováním trojfunkční hypotézy a jejím uplatněním na keltskou náboženskou kulturu před christianizací. Dále v ní věnuje pozornost revidování výsledků, jichž tento badatel dosáhl, jeho pokračovateli a žáky J. Puhvellem a F. Le Rouxovou. Tato část bakalářské práce neobsahuje žádné objevné myšlenky ani nové průhledy, které by odhalovaly východiska, intence či kontexty, z nichž jmenovaní stoupci téže teorie vycházeli. Zůstává tak tím, za co ji autorka, soudě dle zvoleného názvu, sama považuje: *rešerší*, která nezaujatě referuje o stavu diskuse na dané téma. Vlastní invenci pak nechává místo v části třetí, kde předkládá autenticky „tajbnerovské“, originální řešení, pro jehož legitimitu je schopna vcelku přesvědčivě argumentovat. Otázku relevance trojfunkční hypotézy jako takové autorka neřeší: zdá se, že implicitně předpokládá nosnost Dumézilových pozic i pro soudobé (resp. budoucí) bádání.

Dobry dojem z bakalářské práce poněkud kazí některé formální nedostatky, a to ať už se jedná o občasné chyby gramatické (kupříkladu blízký východ namísto správného Blízký východ – viz s.6; si namísto správného jí – viz s.45; atd.), překlepy – zejména v cizích jménech a termínech (kupříkladu Tarpetia – viz s.11; Enmile – viz s.12; Troisième – viz s.14; Fomior – viz s.43; Tuúatha – viz s.46 a 49; Daánaan – viz s.49 a 51; celtes – viz s.60; atd.) – či skutečnost, že v textu za interpunkčními znaménky mnohdy chybí odklep. Podobně nepříznivě na čtenáře působí též inkonsistence při přepisování některých keltských termínů a jmen (viz kupříkladu Lug i Lugh; Fál i Fail; atd.).

Závěr: Práce M. Tajbnerové dle školitele plně vyhovuje kritériím pro posuzování bakalářské práce. Je koncepčně promyšlená a prokazuje autorčinu schopnost samostatného zpracování tématu na dobré úrovni. Proto lze doporučit její obhajobu a ohodnocení relativně vysokým počtem 42 kreditů.

Dalibor Antalík, Dr.

V Praze dne 6. září 2006.